

נבואה פנימית

ואשמע אחרי קול רעש גדול

יש בתי כנסת בהם הגבאי מדליק את המזגנים על חשבון הבית, הכוונה על חשבון בית הכנסת. ויש כאלה שמטילים את האחריות על הקהל. ועד בית הכנסת קונה את המזגנים ומשלם עליהם ועל ההתקנה, אך התפעול והתשלום עבור הוצאות החשמל, מוטלים על הציבור, או בעצם על מי מהציבור שרוצה לקחת אחריות ולשם.

לשם כך מתקנים מערכת שמפעילה את המזגן לפרקי זמן קצובים בהתאם לכסף שמשלשים לתוך אותה מערכת, וכך ברגע ש"נגמר הכסף" נכבה המזגן. ואז אם אחד מהציבור יואיל בטובו להועיל לציבור, הוא יוזיל זהב מכיסו, והמזגן יתעורר לחיים, כאילו לא השתנק ונחנק לפני כמה שניות.

עד כאן הכל מצוין, וזה בסדר גמור.

על מה באתי לדבר?

יש מקומות בהם המכשיר נותן התראה כדקה או שתיים לפני תום תקופת השפעת הכסף על המזן, כלומר, ראו הוזהרתם, אני עומד להתכבות, יהיה לכם, אני לא אכפת לי, אם אתם רוצים טפלו בענין לפני שיהיה מאוחר.

אני חושב, שאפשר לחכות עד שיכבה המזגן, ואם ירצה מי שירצה הוא "ימלא כסף" מחדש. ומקסימום, תן איזה צפצוף רגעי לסמן שנותרה דקה אחרונה לפעילותו.

הבעיה שהייתי בבית כנסת בו היה רעש מחריש אוזניים למשך דקה (או שתיים, לא זוכר). הרעש לא מפסיק עד שהמזגן נכבה.

זה לא חכם. כי המזגן הוא לא העיקר. העיקר זה התפילה. המזגן מקסימום אמרו לעזור לנו להתפלל ברוגע. אך לא יתכן שהרעש (שהוא מייצר כדי לפרסם את רצונו להכנסה קלה), יגרום הסחת דעת והפרעה למתפללים, כי בזה נפגע היסוד.

אני רוצה להאמין שהגבאים מעוניינים לעזור לאנשים, ולא רוצים "לעשות קופה" על חשבון המזגן", ואחת ההוכחות זה שהמזגן לא יפריע.

תורת החיד"א

פר גדעון וגורי האר"י ז"ל כתבו דחצי שבט מנשה פטר רחם דאסנת באה נחלתו מעבר לירדן מאחר שהיה לו פגם שבא מאסנת וגם ראובן שניתנה לאה ליעקב בבלי דעת וגם זלפה שפחת לאה נתנתה לאה בחשאי לכך לא זכו שבט ראובן וגד וחצי שבט מנשה לארץ הקדושה. וזה רמז הפסוק כי מגרעות נתן לבית סביב חוצה, מנשה גד ראובן ר"ת מגר עות כלומר עיוות שהיה בהם, נשאר חוצה

וכן כתב הרמ"ע ז"ל במאמר חקור דין ח"ג פרק י"ח עש"ב [דבש לפי, לג]

יעקב אבינו מקיים מצוות כיבוד אב ואם, שמע לאביו לקחת אשה, ושמע לאמו לברוח מעשו. לולא המצוה לא היה בורח.

ילקוט יוסף

סימן שמ - דין תופר ומתיר

ד. שרוך המושחל בקצה כובע של מעיל גשם, מותר למותחו או להרפותו בשבת, אף שבמתיחתו הכובע מתכווץ ומתהדק סביב לראש, ובהרפייתו נפתח הכוץ וההידוק. ואין לחוש בזה לאיסור תפירה בשבת.

ה. במקום צורך מותר לחבר פרווה של צמר במעיל גשם על ידי רוכסן הקבוע בצד המעיל, ואין בזה איסור תופר. וכן מותר לחבר את הכובע של המעיל על ידי רוכסן. וכל שכן שמותר לחבר את הכובע או את הפרווה על ידי כפתורים או תיק תק.

ו. אסור לתת נוצות בכרית ובשמיכה בשבת, וכל זה אם הנוצות לא היו באותו הכר והשמיכה, אבל אם שנפלו מהם, מותר להחזירם לאותו כר וכסת, אבל לא יתפור.

ז. כר של גומי שישנים עליו, מותר לנפחו בשבת. ובמקום צורך יש להקל בזה אף אם מנפח את הכר במשאבה שיוצא ממנה רוח. ומכל מקום לכתחילה יש לנפח הכר מערב שבת.

ח. המדבק ניירות בקולן של סופרים הרי זה תולדת תופר וחייב, וכן המפרק ניירות הדבוקים זה בזה, או עורות דבוקים, הרי זה תולדת קורע וחייב.

סימן שמ - דין קורע ותולש בשבת

א. הקורע בגד בשבת מפני שצריך לתקנו, חייב מן התורה משום קורע. וכן המפריד ניירות דבוקים בשבת, ולא נתכוין לקלקל בלבד, חייב משום קורע. וכל זה כשהניירות נדבקו לקיום, אבל אם נעשה כן דרך עראי, מותר.

ב. מותר להשתמש בשבת בחיתולים חד פעמיים [טיטולים], וכן מותר להסירם כדי להחליפם בחיתולים נקיים, ואין איסור לא בהדבקתם ולא בהפרדתם, מפני שאינם עשויים לקיום.

ומכל מקום יש להזהר שבעת שמפריד את האיסופלנית מהדבקתה, [כשמסיר את הטיטול מהתינוק], יסירנה ויפרידנה לאט לאט, ולא בחפזון ובבת אחת, כדי שלא יקרע מהבגד בעת הפרדתה, ואז גם אם במקרה נקרע הבגד, הרי זה בכלל דבר שאינו מתכוין ומותר.